

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 2T/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5722013354
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mariana Juríková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2023:5722013354.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin v konaní pred samosudkyňou Mgr. Marianou Juríkovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2023 v Martine v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v Martine, takto

rozhodol:

Obžalovaná

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom B., D. XXX/X, t.č. bytom C., E. F. G. X,

uznáva sa za vinnú, že

dňa 16.03.2022 v čase približne o 11.00 hod. na ulici H. I. X A. C., sa v rámci preverenia oznámenia k osobnému motorovému vozidlu značky Škoda OCTAVIA s evidenčným číslom C. dostavila hliadka OO PZ Martin – Východ (ďalej „hliadka PZ“), kde ich oznamovateľ a majiteľ predmetného vozidla J. K. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., požiadal, aby A. B. prestala poškodzovať jeho vozidlo, na ktorom obvinená stála, načo bola obvinená hliadkou PZ vyzvaná, aby zišla z vozidla, čo ona uposlúchla a následne kopla oznamovateľa pravou nohou do jeho ľavej nohy, kde hliadka PZ A. B. zastavila a jeden člen hliadky PZ odišiel k prednej časti vozidla s oznamovateľom a druhý člen hliadky PZ ostal pri obvinenej, pričom táto sa vulgárne vyjadrila na adresu oznamovateľa tak: „Ty chuj sprostý, Ti zavesím takú facku, že uvidíš!“, načo sa rozbehla smerom k otvoreným dverám vozidla, za ktorými stál oznamovateľ, kde sa ju člen hliadky PZ pokúsil zastaviť tak, že ju chytil zozadu za sveter, aby nepokračovala smerom k oznamovateľovi a nedokonala svoje vyhrážky, načo sa jej šmykla noha a ako padala na zem, člen hliadky PZ D. C. M. sa pokúsil stlmiť jej pád tým, že A. B. stále držal za sveter, načo A. B. vstala zo zeme, bola agresívna, mávala rukami okolo seba a otvorenou dlaňou pravej ruky udrela nstržm. C. M. do ľavej časti tváre a kopla ho svojou ľavou nohou do jeho ľavého stehna, pričom mu spôsobila zranenie len na stehne a to hematóm 2x2 cm, na čo ju hliadka PZ za použitia donucovacích prostriedkov spacifikovala a obmedzila na osobnej slobode, následkom úderu podľa lekárskeho potvrdenia utrpel D. C. M., nar. XX.XX.XXXX, ľahké zranenie – hematóm na ľavom stehne s predpokladaným časom liečenia do sedem dní,

t e d a

použila násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa,

č í m s p á c h a l a

prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., § 54 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. (§ 37 písm. m) Tr. zák.) na trest povinnej práce vo výmere 200 (dvesto) hodín.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanej ukladá ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin podala na Okresný súd Martin dňa 14.10.2022 obžalobu na obvinenú A. B. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 11.12.2023 v neprítomnosti obžalovanej, ktorá písomným podaním zo dňa 11.12.2023 vyslovila súhlas na vykonanie hlavného pojednávania v jej neprítomnosti. Obhajca obžalovanej bol na hlavnom pojednávaní prítomný.

Obžalovaná v prípravnom konaní uviedla, že večer pred skutkom bola na oslave, požila alkohol vo väčšom množstve, asi 10 pív – špeciály trinástky 4 dcl, tiež fajčila marihuanu. Odišla domov a zobudila sa ráno okolo 09.00 hod., nič nejedla pred spánkom ani ráno. Pred domom predmetného dňa sa pohádala s priateľom, uviedla, že si toho moc nepamätá, pamätá si až to, že ju policajt hodil na zem a dal jej putá. Bola nahnevaná na priateľa, ale určite nebolo jej zámerom poškodiť policajta. Určite mu nedala facku a ani ho nekopla. Uviedla, že mala okno, pamätá si ako prišla polícia a už len to, že jej dali putá a viezli ju autom. Tak ako padala na zem jej zrejme ušla noha a kopla policajta. Nemala v úmysle a ani dôvod napadnúť príslušníka polície. Nepotvrdila, že by dňa 16.03.2022, t.j. v deň skutku pila alkohol alebo požila nejaké návykové látky, ani že by po požití alkoholu mávala alkoholické okná a bola pod vplyvom alkoholu agresívna. Na otázku obhajcu spresnila, že udalosti predmetného dňa si pamätá odvtedy, ako prišli policajti, ako ju vyzvali, aby vystúpila z vozidla, že vystúpila z vozidla, bola rozčúlená, pamätala si, že použila nejaké slovné vyjadrenie na adresu priateľa, bola spacificovaná policajtmí, pád na zem, nasadenia pút, následne ošetrovanie ruky v záchranke a odchod s policajtmí.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaná uviedla, že sa stretla s kamarátom v meste. Dohodli sa, že navštívia známeho. Išli autom do Belej. Zablahoževali kamarátovi k narodeninám, konzumovali alkohol – pivo. Značne sa opili a oslava trvala tak cca 5 hodín. Následne po ukončení išla taxíkom domov. Vyspala sa cca 3 hodiny, do nejakej 08.00 hod. ráno. Následne išli s priateľom vybaviť nejaké veci do mesta. Celou cestou naspäť mali výmenu názorov. Priateľ pred domom zastavil auto, chcela vystúpiť, čo jej nedovolil, tak sa pohádali ešte viac. Následne vystúpila z auta, uvedomila si, že si zabudla v aute kľúče od domu, priateľ ju nechcel pustiť do auta, tak sa na jeho adresu začala vyjadrovať vulgárne. Následne prišla policajná hliadka, vyzvala ju, že má odstúpiť od auta, čo aj urobila, ale mala tendenciu ísť si po tie kľúče, priateľ jej ich stále nedával. Pamätá si to matne, vie, že prišla záchranka, kde ju následne ošetrili, lebo zrejme buchla dlaňou do čelného skla, odvieďla ju policajná hliadka, pamätá si, že ju spacificovali a policajt bol na ňu veľmi hrubý, keďže ju hodil o zem, stiahol jej silno putá, mesiac mala bolesti trtáča. Ďalej uviedla, že sa jej šmyklo, čo bolo predmetom obvinenia, že mala pri tom páde nejakým spôsobom zraniť príslušníka, čo však neurobila úmyselne. Dodala, že ju mrzí, ak sa to stalo, ale poprela, že by to urobila úmyselne. Na otázky prokurátorky obžalovaná uviedla, že nemala žiadny dôvod odporovať príslušníkom policajnej hliadky, hnevala sa na priateľa, chcela kľúče a ísť domov. Pripustila, že sa možno v danom momente rozčúlila, ale že si to presne nepamätá. Ku kopancu na stehne príslušníka polície uviedla, že sa to mohlo stať pri jej obrane, ako ju potiahol za sveter, keď sa šmykla, vyletela jej ruka aj noha. Pred tým, ako prišla hliadka polície, už mala poranenú ruku, asi poškodila čelné sklo auta tým, že sa deň dobíjala. Z ruky jej tiekla krv. Po privolaní rýchlej zdravotnej pomoci sa dala ošetriť záchranke. Voči privolanému zdravotníckemu personálu sa správala v klúde, normálne. Do sanitky s ňou išiel aj druhý príslušník privolanej hliadky, nepamätala si prečo. Obžalovaná tiež uviedla, že alkoholické nápoje požíva príležitostne, iné návykové látky nepožíva, deň predtým požila marihuanu len preto, že bola na oslave, bola dobrá nálada, tak si dali. Nevie o tom, že by povereného príslušníka udrela otvorenou dlaňou do tváre, úmyselne určite nie. Na otázky obhajcu obžalovaná uviedla, že čelné sklo na motorovom vozidle bolo poškodené už predtým. Na čelnom skle boli časti z rozbitého skla, tie boli aj na zemi pri motorovom vozidle, nakoľko si našla sklo na čižme, na jej podrážke. Trtáč si poranila pri potýčke s príslušníkom PZ. Konanie príslušníka PZ spočívalo v tom, že ju potiahol za sveter, jej sa šmyklo a zrejme spadla.

Spadla, keď ju zo zadnej strany potiahol za sveter, spadla na zadok. Mala obuté kožené čižmy s hladkou podrážkou. Voči príslušníkom polície nekladla aktívny odpor. V daný deň bolo po daždi, bol marec, bola zima. V deň skutku, 16.03. v ranných hodinách po prebudení požila alkohol, asi jedno pivo, bola vytočená, hádali sa s priateľom.

Poškodený, podpráporčík C. M. pred súdom uviedol, že priebeh skutku si už presne nepamätá, bolo to dávnejšie. Boli vyslaní na ulicu na Podháji, na ulicu Tomášikovu (po prečítaní zápisnice z prípravného konania spresnil, že to bolo na ulici H. X, pomýlil sa nakoľko to nie je jeho služobný obvod), kde bolo hlásené, že priateľka sa háda so svojim priateľom, mala ho tam napádať, pričom operačný im volal na telefón s tým, že už tam predtým bola hliadka, že tam majú ísť znova. Keď prichádzali na miesto, tak videli, ako nejaká žena skáče po aute, v ktorom dnu sedel muž. Keď autom pri nich zastavovali, žena zliezla z vozidla, muž vystúpil, overili ich totožnosť a začali zisťovať, čo sa vlastne stalo. Priateľ obžalovanej uvádzal, že sa iba pohádali, niečo si vypili a obžalovaná začala byť voči nemu strašne agresívna, chcel z miesta odísť a keď sadol do auta, tak mu obžalovaná začala auto rozbiť. B. sa začal rozprávať s priateľom obžalovanej, aby zistil všetky skutočnosti, čo ako sa stalo, on sa začal rozprávať pár metrov ďalej s obžalovanou. Keď priateľ obžalovanej začal rozprávať čo sa stalo, povedal vetu, ktorá obžalovanú vytočila a rozbehla sa za ním. Chcel obžalovanú zastaviť, aby nešla za svojim priateľom. Na zemi bolo rozsypané sklo, nevedel, či sa šmykla, on ju chytil. Obžalovaná potom vstala, začala rozhadzovať rukami, s kolegom ju vyzývali, nech sa upokojí. Jednou rukou mu strelila facku, a keď ju vyzývali, že nech prestane, upustí od protiprávneho konania, tak ho kopla nohou. Vtedy obžalovanú obmedzili na osobnej slobode, obaja (príslušníci polície) použili donucovacieho prostriedky, pričom bolo skoro nemožné obžalovanú dostať pod kontrolu, dvaja chlapi si nevedeli s ňou dať rady. Po tomto zákroku sa na miesto dostavili ďalšie záchrané zložky, rýchla zdravotná pomoc obžalovanú ošetrila, mala zranenie na rukách, miesto si prevzali kolegovia. Poškodený na otázky prokurátorky uviedol, že obžalovaná ho kopla do stehna, bola agresívna, rukami rozbíjala auto, pri príchode na miesto počuli ženský krik, ale nebolo rozumieť, čo je jeho obsahom. Keď prišli na miesto, obžalovaná schádzala z vozidla, už nekričala. Po príchode rýchlej zdravotnej pomoci bola obžalovaná ku kolegom v záchranke agresívnejšia, museli jej nechať putá, lebo sa báli. Keď ju postupne začali vyšetrovať, tak sa ukludnila. Spolu s rýchlou zdravotnou pomocou išiel aj príslušník PZ, záchranka si vyžiadala asistenciu PZ pri prevoze, príslušník PZ sedel priamo v sanitke pri obžalovanej, spolu so záchranárom. Ďalej poškodený uviedol, že sa následne podrobil vyšetreniu na úrazovke, mal podliatinu – modrinu na nohe. Po tom, ako mu dala obžalovaná facku na tvár, mu na tvári ostali stopy krvi, ktorá bola obžalovanej. Následne na otázky obhajcu obžalovanej poškodený uviedol, že videl na vlastné oči, ako obžalovaná rozbíjala auto, čelné sklo vozidla, kapotu, stierače tak, že stála na kapote, skákala po nej, jeden stierač už mala vytrhnutý v rukách. Obžalovanú nevyzývali, aby zišla z auta, ako prichádzali, zišla obžalovaná sama, spočiatku nebola voči nim vyslovene agresívna, ale nerešpektovala výzvy, aby odišla od svojho priateľa, agresívna začala byť odkedy, ako jej priateľ uviedol vetu, nevedel už presne akú, a obžalovaná sa rozbehla za priateľom. K pádu obžalovanej poškodený uviedol, že potom, ako sa obžalovaná rozbehla za priateľom, na zemi bolo sklo, alebo niečo, tak jej vyletela noha, čo je aj na kamerovom zázname. Rozbehol sa za ňou a chytil ju za chrbát, aby nepadla na zem, na hlavu, za sveter ju nepotiahol. Obžalovaná po páde na zem neuvádzala, že má bolesti, po páde na zem sa postavila, začala ich vulgárne urážať a byť voči nim agresívna. Poškodený si už nepamätal, v akom čase bol vykonaný služobný zákrok, na ošetrení bol hneď po zákroku, do dvoch hodín až dve a pol. Ošetrenie bolo ešte v čase služby. K doprovodu rýchlej zdravotnej pomoci príslušníkom PZ uviedol, že ako náhle je osoba obmedzená, zaistená, alebo s ňou vykonali nejaký úkon, príslušník musí byť s tou osobou v záchranke, ak je to možné, takisto, ak si to záchranka vyžiada. Pokiaľ išlo o zranenie uviedol, že obžalovaná ho mala kopnúť do pravej nohy, do stredu stehna z vonkajšej strany. Na druhý deň, vlastne už večer, keď to fotili, mal modrinu. Ošetrujúci lekár, bezprostredne po zákroku konštatoval, že ak ho tam kopli, na druhý deň tam bude modrina a má prísť na kontrolu. Každé zranenie počas služobného zákroku je povinný hlásiť priamemu nadriadenému a ísť na ošetrenie. Nasledujúci deň na kontrole nebol. Nevykonáva žiadne kontaktné športy, iba v rámci fyzickej prípravy v zamestnaní. Chodí cvičiť do posilňovne, robí horolezectvo, udržiava sa v kondícii, pláva, kolektívne športy nerobí. Nevedel uviesť, kedy prišla záchranka na miesto skutku, ale bolo to podľa neho rýchlo.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie aj výsluchom priateľa obžalovanej, svedka J. K. L.. Svedok pred súdom uviedol, v čase predmetného konania, dňa 16.03., na čas si nespomínal, asi doobeda, sa hádali s obžalovanou, na miesto bola privolaná hliadka, obžalovaná bola spacifikovaná, zadržaná a bola zavolaná sanitka. Na otázky prokurátorky uviedol, že s obžalovanou mali hádku, prišla

hliadka, poučila obžalovanú, že sa má od neho držať ďalej. Obžalovaná išla smerom ku nemu a policajt ju stiahol za sveter. Tým, že bolo mokro, spadla na zem, narazila si trtáč, potom sa postavila, policajt jej povedal, že má ísť na druhú stranu od neho, čo aj spravila a policajt išiel za ňou a začal ju pacifikovať, dal ju na zem, skôr ju zhodil. Policajt ju pacifikoval aj keď nekládla odpor. Musel ju spacifikovať preto, že policajt povedal, že ho napadla. On bol triezvy a nič také nevidel. Potom, ako ju policajt spacifikoval, obžalovaná mala putá, bola na zemi, policajt ju pridržiaval kolenom aj keď nekládla odpor. Nevidel, že by obžalovaná rukou alebo nohou smerovala voči policajtovi. Určite nevidel, že by ho kopla, rukou, ani nohou. Uvedené vypovedal s tým, že si je vedomý, že všetky policajné zákroky sú nahrávané na kameru. Zopakoval, že bol triezvy a nevidel, že by obžalovaná napadla policajta fyzicky alebo slovne. K správaniu sa obžalovanej počas policajného zákroku uviedol, že sa hádali, obžalovaná ho chcela kopnúť, ale nič sa nestalo, nezranila ho. Následne obžalovaná chcela ísť smerom ku nemu, ale medzi nimi bola prekážka – otvorené vodičove dvere. Policajt ju potiahol za sveter, bol od nej na dĺžku ruky, obžalovaná spadla na zem, opäťovne sa postavila, policajt jej oznámil, že má ísť na druhú stranu, teda preč o neho, obžalovaná uposlúchla, potom ju policajt spacifikoval, ďalej ležala na zemi, nekládla žiadny odpor. Podľa svedka hlavným dôvodom pádu obžalovanej na zem bolo potiahnutie za sveter trhom zozadu, skutočnosť, že obžalovaná bola pod vplyvom alkoholu, bolo šmykľavo a mala čižmy, ktoré mali hladkú podrážku. Policajt obžalovanú nezačal pacifikovať bezprostredne po páde, lebo pád bol z boku auta, pacifikovať ju začal až potom, ako ju vyzval, aby išla smerom k policajnému autu z boku, zo spolujazdcovej strany. K vzájomnému spolužitiu s obžalovanou svedok uviedol, že toto je normálne, aj keď majú hrubšie hlasy a taliansku povahu. Vedia sa pohádať, ale vzťah majú bez problémov. Čo ostatní ľudia považujú za hádku, je u nich len výmena názorov prejavujúca sa aj zvýšeným hlasom, čo ale nie je na dennom poriadku, len raz za čas. K hádke s obžalovanou, ktorá predchádzala incidentu s políciou svedok uviedol, že obžalovaná hlasno kričala, stála na kapote auta, ťažšie sa jej chodilo, takýto priebeh hádky nie je u nich štandardom. Neštandardné bolo, že obžalovaná bola pod vplyvom alkoholu, mala otupené zmysly, preto kričala a postavila sa na auto. Hliadku privolať svedok, aby sa obžalovaná ukludnila. Po príchode polície im povedal, že už ich nie je treba, ich odpoveďou bolo, že zákrok sú povinní prešetriť, nakoľko mali podnet aj od tretej strany. Po príchode rýchlej zdravotnej pomoci bola obžalovaná zdvihnutá príslušníkmi, odvedená do sanitky, bola jej oštetrená ruka, pritom nekládla odpor, ani verbálny voči policajtom a záchranárom. Ak mala verbálny prejav, ten mal smerovať len voči svedkovi. Následne bola obžalovaná na oštetrení. Podľa svedka záchranári nemali obavu zo správania sa obžalovanej, nakoľko s nimi spolupracovala. Na otázky obhajcu svedok uviedol, že čelné sklo na aute bolo rozbité ešte pred inkriminovaným dňom, auto malo ísť do opravy, sklo bolo určite aj na zemi. Pokiaľ ide o motoriku obžalovanej uviedol, že táto bola opitá, mala problémy udržať sa na nohách, nebola pri zmysloch, bola spomalená, nevedela, kde je pravá, ľavá strana. Mala ťažšiu chôdzu. Pokiaľ ide o artikuláciu obžalovanej, on jej nerozumel. Po páde na zem sa obžalovaná sťažovala na bolesť, spadla na zadok, sťažovala sa na bolesť trtáča, lebo spadla celou váhou na koniec chrbta. Po tom, ako obžalovaná spadla na zem, postavila sa, spolupracovala s políciou. Potom už pri nej nebol, stál meter a pol od nej, bola na zemi v putách, zmeny v jej správaní neboli, nekládla odpor, ležala na zemi.

Súd vykonal dokazovanie aj prehratím kamerového záznamu zo služobného zákroku príslušníkov PZ predmetného dňa, ktorý z podstatnej časti zachytával konanie, kladúce sa obžalovanej za vinu.

Súd na základe vykonaného dokazovania uznal obžalovanú za vinnú z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Súd pripomína, že objektívna stránka trestného činu útoku na verejného činiteľa v zmysle § 323 Tr. zák. je založená na konaní páchatel'a, ktorý používa násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo toto násilie používa pre výkon právomoci verejného činiteľa. Ochrana verejného činiteľa nie je spojená s jeho osobou, ale s činnosťou, ktorú vykonáva, a preto sa na ochranu verejného činiteľa vyžaduje, aby bol trestný čin spáchaný práve v úmysle pôsobiť na výkon alebo pre výkon právomoci verejného činiteľa. Trestný čin je dokonaný už samotným použitím násilia z dôvodu konať v špecifickom úmysle, k samotnému ovplyvňovaniu výkonu právomoci nemusí vôbec prísť. Z časového hľadiska použitie násilia musí predchádzať výkonu právomoci, kedy je teda násilie použité pred vykonaním samotnej právomoci, prípadne k nemu môže dôjsť aj v čase výkonu právomoci verejného činiteľa alebo sa násilie použije po výkone právomoci, pričom v danom prípade nie je rozhodujúce, či osoba, voči ktorej sa násilie bude uplatňovať, je alebo nie je v tomto časovom okamihu už verejným činiteľom (napr. ak zmení zamestnanie alebo odíde do dôchodku).

Z kamerového záznamu o služobnom zákroku, ako aj výpovede poškodeného je zrejmé, že obžalovaná v čase príchodu policajnej hliadky stála na kapote auta svedka L., poškodený tiež uviedol, že obžalovaná

rozbíjala auto, čelné sklo vozidla, kapotu, stierače, čo naznačujú aj lekárske správy týkajúce sa ošetrenia obžalovanej z č.l. 87 až 92 spisu, z ktorých obsahu vyplýva, že obžalovanej bola ošetrená krvácajúca ruka s početnými drobnými ranami. Policajnú hliadku privolal sám poškodený tvrdiac, že to bolo z dôvodu, aby sa obžalovaná upokojila. Už tento samotný fakt, napriek výpovedi svedka L., naznačuje, že správanie obžalovanej bolo takého charakteru, že si aj podľa svedka vyžadovalo prítomnosť polície. Že správanie obžalovanej malo násilný charakter vyplýva aj z výpovede svedka L., ktorý uviedol, že obžalovaná ho chcela kopnúť, ale nič sa nestalo. Z kamerového záznamu o služobnom zákroku naopak vyplýva, že obžalovaná svedka aj skutočne kopla. Chovania svedka L. a obžalovanej na kamerovom zázname jasne potvrdzuje ich vzájomnú hádku, ktorá skutočnosť v konaní ani nebola sporná, vyplýva tak z výpovede svedka, ako aj obžalovanej. Následne je z kamerového záznamu zrejmé, že príslušníci PZ vyťažovali svedka a obžalovanú, tú práve poškodený. Počas toho sa obžalovaná pohla smerom k svedkovi, v čom jej bránili otvorené dvere na vodičovej strane motorového vozidla svedka, pričom nie je ani vylúčené, že obžalovaná smerovala do vnútra vozidla na miesto vodiča. V predmetnom konaní jej zabránil poškodený tým, že ju potiahol za sveter, načo obžalovaná spadla na zem zadnou časťou tela bez zasiahnutia chrbtovej oblasti. Poškodený ihneď po páde pustil sveter obžalovanej a tá sa postavila. Agresívne správanie obžalovanej smerom k poškodenému, alebo aspoň jeho počiatky naznačuje aj na kamere zachytený pohyb poškodeného potom, ako sa obžalovaná postavila, jeho trhnutie telom smerom od obžalovanej. Následne je na kamerovom zázname zreteľne vidieť, ako obžalovaná udrela rukou poškodeného do tváre, rovnako je vidieť kopnutie obžalovanou – vidno nohu obžalovanej medzi nohami poškodeného stojaceho chrbtom ku kamere. Vzhľadom na obsah kamerového záznamu podľa súdu neobstojí obrana obhajoby, že obžalovaná udrela poškodeného len v dôsledku nekoordinovaného rozhadzovania rúk. Zo záznamu je zrejmé, že obžalovaná tak konala bezprostredne v reakcii na svoj predchádzajúci pád, keď ju príslušník PZ zastavil podtiahnutím za sveter, podľa súdu dôvodne, nakoľko ako osoba pod vplyvom alkoholu, mohla mať v úmysle nastúpiť do motorového vozidla na sedadlo vodiča. Obrazový záznam tiež nezodpovedá tvrdeniu obhajoby, že ak by aj obžalovaná poškodeného kopla, bolo to v dôsledku šmykľavého povrchu. Ku kopnutiu poškodeného došlo až po páde obžalovanej, teda jej konania časovo nezodpovedá jej pádu.

Podporne konanie obžalovanej vyplýva aj z ambulantného záznamu MUDr. Petra Samuelčíka, úrazového chirurga ortopedickej kliniky zo dňa 16.03.2022. Podľa jeho obsahu mal poškodený na ľavom stehne prítomný hematóm 2x2 cm, uvedené je zrejme aj z fotodokumentácie na č.l. 81 - 82 spisu, najmä z fotografie č. 4 zobrazujúcej detailný pohľad na zranenie poškodeného nachádzajúce sa na stehne ľavej nohy poškodeného. V tejto súvislosti súd pripomína, že na naplnenie objektívnej stránky trestného činu útoku na verejného činiteľa postačuje použitie násillia, trestný čin je dokonaný už samotným použitím násillia s úmyslom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Zároveň však použitie násillia nevyžaduje, aby došlo aj k akejkolvek ujme na zdraví verejného činiteľa.

Trestný čin je v zmysle § 122 ods. 7 Tr. zák. spáchaný násillím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násillie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel použil násillie proti veci inej. Facka, resp. udretie do tváre, či kopnutie podľa súdu fyzickým násillím nepochybne je. Navyiac toto bolo, aspoň pokiaľ ide o kopnutie takej intenzity, že zanechalo aj stopu vo forme modriny na stehne poškodeného.

Na základe takto vykonaného dokazovania, keď konanie obžalovanej bolo objektívne preukázané aj prostredníctvom kamerového záznamu zo služobného zákroku, súd výpoveď svedka L. vyhodnotil ako účelovú, realizovanú v snahe napomôcť obžalovanej, ktorá skutočnosť je pravdepodobne podmienená jeho blízkym vzťahom k obžalovanej. Je zrejme, že svedok vypovedal, z hľadiska predmetu konania je bez významu či vedome, spôsobom, aby obžalovanú vyvinil, alebo aspoň spochybnil dôvodnosť jej trestného stíhania, a to v podstatných okolnostiach, pričom však okolnosti dotvárajúce priebeh incidentu sčasti uvádzal v súlade s obsahom kamerového záznamu zo služobného zákroku.

Obžalovaná bola v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu a drog, nakoľko podľa výsledku dychovej skúšky vykonanej dňa 16.03.2022 o 11.45 hod. jej bola nameraná hodnota 1.19 mg/L, o 18.18 hos. 0,68 mg/L a podľa výsledkov vyšetrenia etanolu v krvi mala obžalovaná v čase prvého odberu o 15.35 hod. etanol v krvi 1,66 g/kg (promile) a v čase druhého odberu o 16.35 hod. 1,54 g/kg (promile) a v jej moči bola zistená prítomnosť metamfetamínu a kanabinoidov.

V prípravnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. Jurajom Kosorinským, znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a sexuológia, ohľadne duševného stavu obžalovanej. Zo záverov znalca vyplýva, že u obžalovanej nezistil žiadnu duševnú poruchu s kvalitatívnymi zmenami základných psychických funkcií (psychotickú) poruchu v čase spáchania sledovaného skutku, a ani pri znaleckom vyšetrení. Obvinená v čase skutku konala pod vplyvom tzv. komplikovanej opitosti, doznievajúceho účinku psychoaktívnych látok (metamfetamín, THC) a silného afektu, ktorý ale nebol chorobný (patologický). Podľa znalca obžalovaná je osobnosť emočne menej stabilná, so zníženou konfliktovou toleranciou a sklonom k impulzívnym afektívnym reakciám, prevažne pod vplyvom alkoholu. Rozpoznávacie a ovládacie schopnosti obžalovanej boli v čase skutku znížené v miere podstatnej (neboli úplne vymiznuté) a to vplyvom silného afektívneho stavu, účinku požitého alkoholu (tzv. komplikovanej opitosti) a psychoaktívnych látok. Podstatné zníženie rozpoznávacích a ovládacích schopností podľa znalca znamená ich zmenšenie, zníženie dosahovalo úroveň ich polovičného poklesu. Obžalovaná si opitosť a ovplyvnenie psychoaktívnymi látkami privodila sama, vlastným pričinením napriek tomu, že mohla vedieť aké účinky má na ňu požitý alkohol a psychoaktívne látky. Podľa znalca o obžalovanej ide o škodlivé požívanie alkoholu a psychoaktívnych látok t.č. bez chorobnej (patologickej) závislosti. Za predpokladu požívania alkoholu, ev. iných psychoaktívnych látok, môže byť správanie obžalovanej rizikové v zmysle impulzívneho afektívneho správania vzhľadom k reaktivite jej osobnosti a účinku požitého alkoholu, prípadne inej psychoaktívnej látky. Z uvedených dôvodov znalec navrhol uložiť obžalovanej ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Na hlavnom pojednávaní znalec v celom rozsahu zotrval na záveroch znaleckého posudku. K ovládacím a rozpoznávacím schopnostiam obžalovanej uviedol, že jej rozpoznávací schopnosť bola znížená v miere podstatnej, dostatočne nevedela rozpoznať svoje konanie a ovládacia schopnosť ide ruka v ruku s rozpoznávacou schopnosťou. Ten, kto nerozpoznáva nebezpečenstvo, nemá dôvod sa ani ovládnuť. K agresivite obžalovanej znalec uviedol, že by takto konala difúznou agresivitou proti všetkým, že sa nedá špecifikovať, voči komu konkrétne bola jej agresivita namierená. K hladine alkoholu v krvi obžalovanej v čase skutku znalec uviedol, že hodnota promile v krvi je fakultatívna, relatívna, správanie osoby nekorešponduje s výškou hladiny, čiže teoreticky môže byť v ťažkej opitosti, a aj napriek tomu sa javí ako kľudný človek a naopak človek, ktorý môže mať pod dve promile, môže byť v tom stave nebezpečný. Čiže správanie v alkoholickej opitosti je determinované aj inými okolnosťami. Záverom zopakoval, že ovládacie a rozpoznávací schopnosti obžalovanej ne boli úplne vymiznuté. Ak by obžalovaná konala pod vplyvom psychózy, mala by halucinácie alebo bludy, prípadne by bola v stave chorobnej patologickej opitosti, čo nepotvrdil.

Podľa § 23 Tr. zák., kto pre duševnú poruchu v čase spáchania činu inak trestného nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie, nie je za tento čin trestne zodpovedný, ak tento zákon neustanovuje inak.

Príčetnosť je jednou z podmienok trestnej zodpovednosti. Hoci Trestný zákon príčetnosť priamo nedefinuje, možno ju s poukazom na § 23 Trestného zákona, ktorý definuje nepríčetnosť, zdefinovať ako spôsobilosť fyzickej osoby byť páchatelom trestného činu, pokiaľ táto (spôsobilosť) závisí na jeho duševnom stave. Príčetnosť je závislá na schopnosti páchatel'a rozpoznať protiprávnosť svojho konania a toto konanie ovládať.

Otázka nepríčetnosti, ako aj otázka zmenšenej príčetnosti sú právnymi otázkami, posúdenie ktorých prináleží orgánom činným v trestnom konaní a súdu na základe skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Ich povaha vyžaduje, aby takéto finálne posúdenie bolo založené na odborných znalostiach plynúcich zo znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie. Súd pritom nezisťuje otázku príčetnosti páchatel'a vo všeobecnosti, ale vždy len príčetnosť páchatel'a vo vzťahu k určitému trestnému činu. Nepríčetnosťou treba rozumieť stav, ktorý z právneho hľadiska vyvoláva neschopnosť páchatel'a rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť, resp. že nemôže svoje konanie ovládať. Na ustálenie nepríčetnosti postačuje absencia čo i len jednej z uvedených eventualít.

Pre trestnú zodpovednosť páchatel'a sa vyžaduje súčasná (kumulatívna) danosť rozpoznávacích a ovládacích schopností. Absencia ktorejkoľvek z nich trestnú zodpovednosť vylučuje. Príčetnosť páchatel'a sa posudzuje vždy z hľadiska konkrétneho trestného činu, a to v čase jeho spáchania. Pri posudzovaní príčetnosti sa vychádza z premisy, že páchatel' je duševne príčetný. Inak povedané,

príčetnosť sa predpokladá, naproti tomu nepríčetnosť páchatel'a sa musí dokazovať príbratím znalca z odboru psychiatrie.

Ustanovenie § 23 Tr. zák. vyžaduje u páchatel'a aj existenciu duševnej poruchy. Pod týmto pojmom sa skrýva celý rad porúch v najrôznejších podobách. Avšak len skutočnosť, že páchatel' trpí duševnou poruchou, sama o sebe príčetnosť resp. trestnú zodpovednosť páchatel'a nevylučuje. K tomu je treba, aby ako dôsledok duševnej poruchy pristúpila buď neschopnosť rozpoznať protiprávnosť činu, ktorá sa v teórii označuje ako neschopnosť rozumová, alebo neschopnosť ovládať svoje konanie, ktorá sa nazýva neschopnosťou určovacou, prípadne obe.

Naproti tomu pojem zmenšenej príčetnosti síce Trestný zákon vo viacerých svojich ustanoveniach výslovne spomína, ale obsahovo ho nedefinuje. Túto otázku prenecháva právnej teórii a súdnej praxi. Tie ustálili, že páchatel' konal v stave zmenšenej príčetnosti vtedy, ak pre duševnú poruchu v čase skutku mal podstatne (forenzne významne) zníženú schopnosť rozpoznať protiprávnosť svojho konania alebo schopnosť svoje konanie ovládať, prípadne boli podstatne znížené obe schopnosti súčasne. Zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom MUDr. Jurajom Kosorinkým vyplýva okrem iného ten záver, že rozpoznávacie schopnosti obvinenej boli v čase spáchania skutku znížené v miere podstatnej, neboli úplne vymiznuté. Rovnako jej ovládacie schopnosti boli znížené v podstatnej miere, avšak neboli vymiznuté. Podľa znalca podstatné zníženie rozpoznávacích a ovládacích schopností znamená, že ich zmenšenie dosahovalo úroveň ich polovičného poklesu. Keďže žiadna z oboch vyššie uvedených schopností úplne neabsentovala, ale znalec konštatoval, že tieto boli znížené na polovicu, čiže znalec nekonštatoval, že tieto by mali byť znížené vo forenzne významnej miere, je podľa súdu na mieste konštatovať, že obžalovaná je za svoj čin trestne zodpovedná. Znalec tiež na hlavnom pojednávaní konštatoval, že stupeň opitosti nemá na všetky osoby rovnaké účinky. Súd konštatuje, že napriek nameranej hladine alkoholu (v zmysle nameraných hodnôt alkoholu v dychu, krvi obžalovanej), obžalovaná na kamerovom zázname nejavila zjavné, na prvý pohľad rozpoznateľné známky ťažkej opitosti pokiaľ ide o koordináciu jej pohybov.

Obžalovaná tak ako trestne zodpovedná osoba podľa súdu konala v priamom úmysle (minimálne v úmysle nepriamom), jej agresívne správanie ovplyvnené aj pozitívom alkoholu, namierené aj voči svedkovi L., sa prejavilo voči príslušníkovi PZ vykonávajúcim služobný zákrok a to fackou a kopancom. S vysokou mierou pravdepodobnosti možno konštatovať, že motívom konania obžalovanej bol zásah poškodeného a jej pád po jeho potiahnutí za sveter, a s prihliadnutím na záver znalca, že u nej ide o osobu emočne menej stabilnú, so zníženou konfliktovou toleranciou a sklonom k impulzívnym afektívnym reakciám, prevažne pod vplyvom alkoholu, bolo práve toto momentom vedúcim k násilnému konaniu voči poškodenému. Obžalovaná teda chcela svojím konaním porušiť záujem chránený trestným zákonom, ktorým je záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa, ktorým člen policajnej hliadky v zmysle § 128 Tr. zák. nepochybné je.

Súd nezistil malú závažnosť konania obžalovanej na použitie špecifického materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Podľa citovaného ustanovenia Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Závažnosť činu tak predstavuje materiálny korektív týkajúci sa výlučne protiprávnych činov, ktoré vykazujú znaky prečinov, ktorý má napomôcť odlíšiť priestupky od prečinov. Hranicou medzi priestupkom a prečinom je tzv. materiálny korektív. Materiálny korektív je špecifikom trestného práva, ktoré má zabezpečiť dodržiavanie zásady „ultima ratio“ (trestné právo a jeho sankcie majú byť až posledným možným prostriedkom dosiahnutia práva). Aby skutok bol trestným činom, v danom prípade prečinom, je potrebné, aby boli naplnené tak formálne ako i materiálne podmienky trestného činu. O prečine možno hovoriť iba ak sú konaním páchatel'a naplnené tak formálne podmienky prečinu, ako aj materiálna podmienka prečinu, t.j. jeho závažnosť, pričom musí byť v prípade páchatel'a vyššia ako nepatrná. Závažnosť je zafinovaná ako taxatívny výpočet okolností potrebných na posúdenie vymedzenia prečinu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Týmto okolnosťami sú spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia a pohnútku páchatel'a. V danom prípade súd poukazuje na skutočnosť, že mal bez pochybností preukázané, že obžalovaná fyzicky napadla poškodeného, príslušníka polície pri vykonávaní služobného zákroku, t.j. použila násilie, teda fyzickú silu proti telu verejného činiteľa. Táto fyzická sila po objektivizácii skutkového stavu dosahovala potrebnú intenzitu, ktorá sa prejavila v modrine na vnútornej strane stehna poškodeného objektivizovanej tak vo forme ambulantného záznamu C. N. O., úrazového chirurga ortopedickej kliniky

zo dňa 16.03.2022, ako aj fotografického zaznamenania – fotografia č. 4 na č.l. 81 spisu. Pritom nemožno prehliadnuť význam chráneného záujmu pri prečine útoku na verejného činiteľa, ktorý spočíva v riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa. Je potrebné zdôrazniť, že každý je povinný strpieť úkony zo strany polície smerujúce k overeniu totožnosti, či k zamedzeniu protiprávneho konania alebo jeho opakovania (v posudzovanej veci napr. opakovanému poškodzovaniu motorového vozidla, napadnutiu svedka). Z hľadiska štátom chránených záujmov nie je možné dopustiť, aby kontrolované osoby fyzickým útokom akejkoľvek intenzity odmietli legitímny výkon právomoci oprávneného orgánu (hliadku privolal aj priateľ obžalovanej) len preto, že s ním nesúhlasia alebo majú k nemu výhrady. Všetky tieto skutočnosti v sumáre zvyšujú stupeň závažnosti činu obžalovanej a závažnosť súdeného skutku je tak vyššia ako nepatrná.

Pokiaľ ide o uložený trest súd konštatuje, že obžalovaná má 2 záznamy v registri trestov, v oboch prípadoch pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia (vedenie motorového vozidla v čase zákazu činnosti) podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Jedno odsúdenie má zahladené. Naposledy bola odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Martin sp.zn. OT/50/2019 zo dňa 25.04.2019, právoplatným dňa 25.04.2019, na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a bol jej uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 4 roky. Z výkonu trestu odňatia slobody bola podmienene prepustená dňa 18.12.2019 uznesením Okresného súdu Martin sp.zn. 2PP/71/2019, právoplatným dňa 18.12.2019 a bola jej určená skúšobná doba 2 roky. V skúšobnej dobe sa osvedčila podľa § 68 ods. 4 Tr. zák. Uznesením Okresného súdu Martin sp.zn. OT/50/2019 zo dňa 06.07.2022, právoplatným dňa 06.07.2022, súd u obžalovanej podmienene upustil od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu, ktorý trest zákazu činnosti jej bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Martin sp.zn. OT/50/2019 a určil jej skúšobnú dobu vo výmere 2 roky. Z lustrácie v evidencii priestupkov súd zistil, že obžalovaná sa opakovane dopúšťa priestupkového konania, hlavne pokiaľ ide o porušovanie podmienok ambulantného predaja, kde ide o takmer 70 priestupkov.

Pri ukladaní trestu súd obligatórne prihliadal na § 38 ods.2 Tr. zák., t.j. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd u obžalovanej zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bola už za trestný čin odsúdená, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Martin, sp.zn. OT/50/2019 zo dňa 25.04.2019), poľahčujúcu okolnosť nezistil. Súd vzhľadom na povahu a závažnosť prečinu, ako aj osobu obžalovanej, ktorá má problém s dodržiavaním pravidiel, o čom svedčí aj množstvo ňou spáchaných priestupkov, ako aj skutočnosť, že sa prečinu dopustila pod značným vplyvom alkoholu, ako aj pod vplyvom omamných látok, nepovažoval za účelné obžalovanej ukladať trest odňatia slobody. Na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej považoval za dostatočné uložiť jej trest povinnej práce za súčasného uloženia ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou vzhľadom na závery znaleckého posudku a výsluch znalca na hlavnom pojednávaní. Podstatou trestu povinnej práce je jednak pracovať vo svojom voľnom čase, bez nároku na odmenu a zároveň viesť riadny život, u obžalovanej navyše podmienený aj povinnosťou podrobiť sa protialkoholickému liečeniu, ktoré samozrejme znamená, že sa vyvaruje požívania alkoholických nápojov. Obžalovaná musí mať na pamäti, že do času, kým trest povinnej práce nevykoná, existuje hrozba premeny trestu povinnej práce na trest nepodmienečný. Podľa súdu vzhľadom na osobu obžalovanej bude účel trestu účinnejšie naplnený trestom povinnej práce, ktorý súd obžalovanej z vyššie uvedených dôvodov uložil vo vyššej výmere a to vo výmere 200 hodín.

Súčasne súd obžalovanej podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou, nakoľko sa súdeného skutku dopustila pod vplyvom alkoholu. Ochranné liečenie jej bolo uložené ambulantnou formou v zmysle návrhu znalca, ktorý u obžalovanej zistil škodlivé požívanie alkoholu a psychoaktívnych látok, t.č. bez chorobnej (patologickej) závislosti. Znalec pritom konštatoval, že za predpokladu požívania alkoholu, eventuálne iných psychoaktívnych látok, môže byť správanie obžalovanej rizikové v zmysle impulzívneho afektívneho správania vzhľadom k reaktivite jej osobnosti a účinku požitého alkoholu, prípadne inej psychoaktívnej látky. Uložené ochranné liečenie je taktiež jedným z druhov ochranných opatrení, ktoré sú prostriedkami slúžiacimi na dosiahnutie účelu Trestného zákona v tom, zaistiť aj špecifickým spôsobom predovšetkým ochranu spoločnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Martin do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. O prípadnom odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline. Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2).
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2).
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2).
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2).

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.